

Autor: Radim Lhoták

Nejlepší způsob, jak připravit společnost o svobodnou existenci, je zbavit ji ducha. Duch společenského vědomí a jím utvořený duchovní rozměr jednotlivce je ta síla, která nedovolí učinit z lidí společenství ovcí otročících vnější moci. Duchovní osvěta lidí plní svou funkci, pokud vede člověka k morálnímu odhodlání uhájit si vlastní důstojnost, smysluplné postavení ve společnosti a přijmout nutné podmínky svobody celého společenství spočívající v organické jednotě, za níž musí každý jedinec odvést svůj díl práce, statečného odporu vůči všem nepřátelským silám a oběti ve prospěch celku.

Zdravého ducha hrdého a nezávislého rodu rozvíjely prastaré řády Keltů a Slovanů před jejich christianizací. Křesťanství zasadilo světovému společenství těžkou ránu tím, že v lidech potíralo smysl pro ušlechtilost, vznešenost a hrdou sounáležitost opírající se o magickou sílu přírody, obývaného kraje a celého rodu, který tak žije v harmonii s jemu daným prostředím. Křesťanství vytrhlo běžného člověka z přirozeného existenciálního kontextu a učinilo z něj otrockou duši sklánějící se v pokoře před Bohem a jím vyvolenými parazity. Zdálo by se, že s upadlým vlivem křesťanství se tato újma na sebevědomí člověka napravila. Nikoliv. Moderní ateismus ruku v ruce s osvětským humanismem propagujícím univerzální hodnoty rovnosti, individuální svobody, bratrské lásky a demokracie totiž dokonale zničil vše, čím se dosud lidský jedinec prokazoval coby důstojná, svébytná a silným duchem obdařená osobnost.

Lví podíl na takové degradaci lidské osobnosti má rovněž módní a plíživě propagovaná nová spiritualita. Mám na mysli všechny na západě přijaté esoterické směry myšlení, jimž se v posledních letech dostalo samostatného oddělení v knihovnách a knihkupectvích, všechny ty přemoudřelé a dosud neznámé autory esoterické literatury, jimiž jsou zmíněná oddělení napěchována k prasknutí a pro něž je lidská osobnost a s ní související ego úhlavním nepřítelem. S lidským egem se udatně potýkají v rámci skvělého byznysu jak na poli prodávaných knižních titulů, tak v oblasti vzdělávání a seminární činnosti vedené samozvanými mistry a kněžkami lásky interpretujícími východní duchovní vědění pro potřeby stresem zmučených hlav a za tučné honoráře. Bohužel tato esoterická „věda“ má v potírání lidské osobnosti na hony daleko k původní východní filosofii a k jejímu pravému smyslu. Velice se však hodí do krámu vládnoucím elitám, protože učí, jak být šťastný a blažený i

v tom nejhorším společenském marasmu a otrockém údělu. A kdo to nedokáže, kdo není údajně schopen otevřít se božské esenci, všeobjímající lásce a nastoupit jedinou pravou duchovní cestu meditace, má prostě smůlu.

Účelem meditace je navodit takový stav mysli, při němž se člověk osvobodí od závislosti všedního života. Nebýt ve vleku svých potřeb, obstarávání, závisti, revnivosti, vášni či touhy po majetku. Osvobození a vyprázdnění mysli však ještě neznamená, že se člověk stal duchovním. Pouze se otevřel duchovní cestě, na níž dosud neučinil ani krok. Přičemž zřící se pýchy, chamtivosti, touhy po moci a materiálním bohatství lze snadno i bez meditace. Stačí si jen uvědomit pomíjivost a marnivost takových věcí. Otevřenou mysl teprve čeká dlouhá a strastiplná cesta poznání a hledání pravdy. Taková cesta se neobejde bez kritického myšlení a problematizování, bez dlouhého a náročného studia filosofie, historie a všech dostupných pramenů moudrosti. Je to cesta zápasu za sebe samého a osvojení pravého lidství. Na takové cestě je nutno postupně nalézt klíč, jímž se odděluje zrno od plev, zdání od skutečnosti, pravda od klamu. Prvním klamem esoterických nauk na západě je dojem, že samotná meditace způsobí osvětlení ducha, vstoupení božské esence společně s kosmickou energií do lidského nitra, a člověk je tak bez velkého přičinění sycen nejvyšší moudrostí. To je tragický omyl. Jak se zdá, z celého dávného esoterického vědění zůstaly jen ty plevy. To mohou s čistým svědomím říci po bedlivém prozkoumání mnoha současných esoterických zdrojů. Přiznám se, že na knihy, v jejichž obsahu vystupují andělé, jsem již neměl sílu ani nervy. Těžko se člověk jinde setká s tak obludnou snůškou krasodušného řečnění a abstrakcí bez jasného obsahu. O praktikovaném vlivu holých představ, zážitkových sebe-projekcí, autosugescí, vztahových konstelací či drahokamů ani nemluvě. Napadá mě jeden esoterický blog mladé dívenky, která rozpaženými rukama nahmatala vlastní auru. Patrně odkrváním pocítila chlad v konečcích prstů, z čehož usoudila, že právě tam její aura končí. Inu poučení „věř a víra tvá tě spasí“ platí pro všechna náboženská poblouznění. Tak jako srdce není důležitější než rozum, tak ani láska člověka není směrníkem pravého poznání – zaslepené víry možná ano. Spíše to vypadá, že tito „duchovní učitelé“ si zahřívají vlastní Ego až běda. Než taková duchovnost je lepší zůstat v materialistické nevědomosti a nechat se provokovat upadajícím politickým systémem ke hněvu a odporu. Alespoň něco, čím se vykazuje potenciál ke změně.

Nechme naše esoterní mudrlanty tahat peníze z důvěřivých žáků stížených slabostí a infantilitou. Jen tací lidé mohou uvěřit, že nejbližší božské esenci je dítě, že výchova rodičů je břemenem na cestě k osvětlení, že jim tito mágové obdaření výjimečnými schopnostmi zprůchodňují společenskými stereotypy uzavřené čakry, naplňují je energetickými vibracemi vyšších frekvencí ke konečnému probuzení do kosmického ráje, do osvětleného společenství lásky vedeného usedavým srdcem a slepou intuicí, do nového světového řádu, v němž Ego bude zabito a lidská osobnost potlačena. Prastará moudrost našich předků praví: „Dospělý člověk je lepší, než novorozeně.“ Rozumí se samozřejmě člověk řádný, vycvakaný a respektující zkušenost otců. My, jimž leží na srdci pravé poznání pravdy a duchovní vhled do světské reality, se moderním esoterikům vyhněme na sto honů a hledme se proti nim sjednotit v mužné síle osobnosti a morálního přesvědčení. Jen tak si časem zasloužíme nikoliv demokracii, ale tolik potřebnou aristokracii, vládu těch nejlepších z nás, kteří budou jako přirozené autority konat ve prospěch celku, nikoliv jen sebe samotných. My je pak za to

budeme moci ctít a milovat.